

Maniobres aèries

Reconeixem que alguna vegada havem estat injustos en mofar-nos dels badoos que s'aturen per a contemplar l'ascensió d'un piano a un quart pis.

Quan un hom té mandra i pa'a el sol al balcó, i està fart de veure alatejar la roba pels terrats i de desfil·lar els vehicles i la gent pel carrer, i no evoluciona en l'espai cap hidro-avió ni cap globus militar, l'issament d'un piano en una casa veïna resulta, jo us ho asseguro, un veritable aconteixement. La primera impressió que experimenteu és de joia—és tan poc amena la permanència en els balcons de ciutat!—la segona és un gran agraïment a la Providència i la tercera, una certa inquietud, molt suggestiva, com la que us produeix un espectacle arriscat, deportiu o acrobàtic.

Des de la vorera d'un carrer no domineu pas tota la magnitud de la maniobra ni molts detalls interessants; per consegüent, se us escapa el millor i no aprecieu els perills ni els mèrits. És indubtable que l'issament dels pianos augmenta la llista, ja bastant formidable dels gaudis exclusius d'una metròpoli. Representa un art i té els seus especialistes verament admirables.

En províncies un piano puja als estatges sense gràcia ni habilitat, com un pes i un embalum qualsevol, a còpia de força bruta, de gemecs i de suades, de crits i desordre. Entre nosaltres això es fa amb finura, amb agilitat, amb elegància, per homes que han consagrat la vida i la llum de llur intel·ligència a l'ofici; i així com tenim grans juriconsults, grans cirurgians, grans historiadors, etc.... tenim grans tècnics del transport de pianos, famosos, ben cert, entre la clientela.

Cal veure amb l'enginy que l'encastrat de penjar els ternals al pern de la cornisa, fica el ganxo a l'anella. Causa esglai contemplar-lo abocat a l'abisme, amb la cigarreta a la boca i l'armí-

1/2
1/2
1/2
+ llue

1/2

1/2

na que s'ha tret de bell antuvi, posada en el mateix relleu que el sosté. Jo no em sento amb prou força descriptiva per a fer-vos una detallada narració de l'habilitat amb que aquells quatre homes vencen els obstacles, i malden amb l'inèrcia dels enginyers, amb els vicis de les cordes i amb el pes de l'instrument. No diuen un pi, no fan un gest desordenat, no s'inquielen ni es precipiten.

Quan el piano entre estatge i estatge se'ls revira i es situa perpendicular a la llosana del balcó, el deixen fer. Ell torna per son propi voler a la posició convenient. Es conèixer la psicologia dels pianos! Us meravellaria el ritme i la coordinació dels esforços del vuit braços. Sense aquell oh... issa! dels que issen, s'entenen perfectament, i el piano es troba en son lloc com per art del diable.

Cap veí que no es trobi per casualitat al balcó s'ha enterat de res.

Fan menys soroll que un enterrament i tenen menys fracassos que els tramvies.

En això crec que desil·lusionen un poc l'espectació pública. Si de tant en tant s'estima un piano, el mèrit dels bastaixos seria més apreciat i la gentada que es mira l'ascensió més nombrosa.

Existeixen molts desenganyats en aqueix ram, que ha assolit la perfecció tècnica. I la perfecció amofina, embafa, lleva les esperances de tota peripècia, encara que honori la urbs.